

Pasekou se neslo pronikavé řinčení dřevěných kol, které v pravidelném rytmu hrály do noty cinkavé melodii železných podkov, oťukávajících své opracované plošky o malé oblázky na pěšině u lesa. Kdo jen mohl tak časně zrána budit listy koruny? Obzor se tím rozhodně netajil.

Po cestě plné kamení přijížděla k pasece mladá, pihovatá klisna. V rytmickém klusání pohupovala svým staženým copem za hrany chyceného oje a kovbojský klobouk, jež ponechala ve smyčce viset na krku, jí v randálu neustával pokojně česat žluté pramínky dlouhé hřívy. Táhnula za sebou skromný vůz plný nejrůznějšího náčiní, bezpečně zakrytého pod jejím zářivě bílým přehozem. Ještě před hodinou by se mezi hrbolky, na vrchu té světlé plachty, linula z nákladu převelice lákavá vůně jablek. A to ne ledajakých. Tuhle dávku jablečných koláčů by poznal každý správný obyvatel Ponyvillu; rozmarný produkt Sweet Apple Acres, nepřekonatelné zákusky bábi Smithové a pýcha farmy.

Každou sezónu totiž nastane čas, kdy musí mladá Applejack doručit dodávku jejich nejlepších koláčů do různých koutů široké Equestrie. Letos byl však její výlet naprosto jedinečný, ale to ještě netušila, co všechno na ni čeká.

Pomalou se dostávala až k úpatí hlubokého lesa, kde ji hned pod prvním převisem u rozcestí nasměroval dřevěný ukazatel na vzdálené místo za horou; město Edwinhoof bylo stále ještě velmi daleko. Přestože nemohla klisna skrýt svoji rostoucí únavu z dlouhé cesty, nedávala to na sobě nijak patrně znát. Přece se však, když po chvíli dorazila k velkému kameni na okraji cesty, nakonec Applejack rozhodla, že si ve stínu stromů trochu odpočine a nabere sílu. Vysoukala se z jemného sevření okovu na konci dřevěného oje, stiskla v zubech dužinatý konec stvolu stébla, který rostl u cesty, a rozvalila se mezi rozkvetlé sedmikrásky do vysoké trávy. Hluboce zazívala, přivřela oči.

Sama sebe se ptala, jestli bude letos stejný zájem o koláče jako posledně. Chvilku v myšlenkách přemítala nad prkennými štíty městských domů, než si uvědomila, že po této cestě vlastně do Edwinhoofu ještě nikdy nejela. Prudce se posadila, opírajíce obě přední nohy o drn za zády, a začala si tichý les pečlivě prohlížet. Vysoké stromy, zarostlé skalky a malé keříky. Dál už nepochybovala, žádný z výrazných znaků okolí určitě ještě nikdy předtím neviděla. A jakou měla Applejack paměť.

Pomalou a opatrně vstala z pomačkané trávy a přišla zpět k povozu. Došla k závěru, že si na odpočinek raději počká. Nevěděla sice, jak velký kus cesty bude muset ještě urazit, ale lelkování se chtěla přeci jen vyhnout. Nebyl to zrovna její styl.

Pak se ale stalo něco, co Applejack přinejmenším pořádně vylekalo. V momentě, kdy zvedala kování železné části oje, uslyšela poměrně blízký, rychle slábnoucí zoufalý křik. Netrval dlouho a za moment se docela ztratil. Během toho ale už Applejack věděla, že nebude jen postávat a čekat na poslední soud. Někdo tam rozhodně potřeboval pomoc a ona mohla být jeho jedinou záchranou. Opustila vůz a bez rozmyslu se rozběhla za místem, kde se hlas neznámého poníka vytratil naposledy. Zběsile kličkovala mezi kmeny stromů a hranami těžkých kamenů, než se dostala na místo, které vypadalo jako maličký palouk.

Na mechu, mezi několika keříky s velkými bobulemi, stál útulný domeček vystavěný z kamenných cihel. Okna měl silně špinavá, plot kolem zahrádky byl znatelně poničený a komín nepřestával vypouštět oblaky hustého, tmavého kouře. Applejack zpomalila, když se dostala až před dřevěná vrata. Strnula. Nic však už neslyšela. Kopýtkem opatrně klepnula do dubových dveří, které se pro její překvapení vrzavě otevřely. Nahlédla dovnitř.

Útulná místnost jako klíčka přivítala nového hosta u prahu. Byla to snad kuchyňka, na co se Applejack dívala? Velké kastroly, sušené byliny, usychající nad rozpáleným krbem, nakousnuté jablko na kulatém stole, ale také několik skleniček plných barevné mlhy, malá knihovnička s pevnými svazky rozporuplných autorů magie a kroucené baňky nad hořákem. Kdepak. Vypadalo to tam mnohem víc, jako udržovaná laboratoř.

Chvilku si všechno vybavení jen zvědavě prohlížela. Mrkala po světlici, kde nikdo jiný určitě nebyl. Kdo tedy mohl být zodpovědný za onen hlasitý křik? Neschopnost odpovědět na tu otázku ji trochu děsila. Pomalu došla až k plotně, kde kromě hliněných nádobek s křišťálovou vodou ležela jen otevřená kniha.

„Ha...Haló?“ odvážila se poprvé ozvat. „Je tu někdo?“

Nikdo však na volání neodpovídal. Pomalu chtěla Applejack otočit kroky k východu, zdali přeci jen nespátří někoho venku, když jí však cosi začalo bez varování obíhat kopýtko. Cítila nepatrné šimrání na kraji nohy a naslouchala slabounkému zvuku specifického pištění. Když natočila hlavu za původcem jejího znepokojení, vylekal jí ten pohled natolik, že prudce poskočila ke knihovně a trhla hlavou. Naneštěstí se na místě jejího lomcování nacházela nízko položená polička, která se při nárazu silně zachvěla. Obsah několika nezazátkovaných lahviček polila Applejack oranžový čumáček, co za doprovodu hlasitého kašlání a sípání dopadla na tvrdou zem. Místnost se s ní několikrát rychle zatočila, než jí těžknoucí víčka v oblaku nedýchatelného kouře nechala upadnout tváří na chladnou podlahu. Tvrdě usnula.

Něco bylo však úplně jinak. Když se Applejack konečně probudila, aby si chytila čelo stále se točící hlavy, první co uviděla, byl jakýsi rozmazaný chlupatý tvor. Klisna seděla na podlaze a mžourala na mihotavý obraz před ní. Prudce zatřásla hlavou. V momentě, kdy se konečně trochu rozkoukala, nemohla ještě několik dalších okamžiků uvěřit, co právě vidí.

Začala rychle couvat před obrovskou myší s otrhaným ouškem a snědou srstí, neustávající houpat svým šedým, vroubkovaným ocáskem. Byl to stejný tvor, který ji předtím tak vyděsil, ale jak je možné, že je teď větší než ona? Chtěla se otočit a upalovat co nejrychleji ven, jenže nemohla z těch světlých, podivně uklidňujících myších očí spustit zrak. Couvala ještě několik kroků, než zády narazila do čehosi dřevěného. Myš přicupitala až k ní. Applejack si spěšně narazila svůj klobouk do čela. Zatnula zuby a zavřela oči. Bude to bolet? Nic se však nedělo.

Myš Applejack několikrát jemně očichala, zašimrala jí dlouhým vouskem na čumáčku a zvědavě si začala vystrašenou klisnu prohlížet. Ta konečně pozvedla klobouk a koutkem oka na ni nevěřícně pokukovala. Bylo jí už jasné, že myš neměla zlé úmysly, jenže to neměnilo nic na faktu, který donutil Applejack přemítat, co se s ní vlastně stalo.

Pak to ale uviděla. Když se zvedala z té studené podlahy, k jejímu úžasu zjišťovala, že dřevěná věc, o níž se celou dobu opírá, je ve skutečnosti noha toho maličkého, kulatého stolku s nakousnutým jablkem. Rozhlížela se překvapeně kolem. Všechno bylo tak obrovské; do rozbitých baněk, nepravidelně ležících na zemi, by se celá bez problémů hned několikrát vešla. Mříž pece, velká jako brána do hradu a na plotně hrnec, jenž by posloužil jako větší bazén. S otevřenou pusou jen chodila dokolečka a přejížděla očima po místnosti. Nebyla to velká myš, ale maličká Applejack, která se dostala do téhle šlamastiky.

Co se ale bude dít dál? Oba se na sebe dívali s podivným pocitem porozumění. Applejack, stále zahleděná v těch modrých očích, nedokázala zvláštní souznění nijak vysvětlit, proč si jí jen ta myš tak dlouho prohlížela?

Do ticha se vzápětí přidal podivný hluk sílícího hučení. Oba se rázem otočili. Jedna z rozžhavených baněk chrlila po pracovním stole svítící útržky fialové pěny. Za několik chvil už stihla ta zvláštní náplň pokrýt celý roh místnosti a řítila se na podlahu.

Applejack trhavě poskakovala na místě, připravená odklusat k východu. Směs byla ale neuvěřitelně hustá, prskala a bublala, hnala se na ně. Tohle nemohla stihnout, maličké nožičky by to po té dlouhatánské podlaze až ven nikdy včas nezvládnuly. Myslela už na nejhorší, když najednou uslyšela velice naléhavé pískání. Podívala se na myšku. Ležela vedle ní docela příkrčená, jakoby čekala na příkaz. Applejack ve spěchu párkrát rychle zamrkala, překvapeně se znovu zahleděla do těch zvláštních, modrých očí a bez dalšího sečkávání vyskočila své jediné naději na hřbet. Ve stejný moment se oba obrovskou rychlostí vyřítili k východu. Pěna jim však byla v patách; metala své tuhé, lepivé bubliny Applejack na záda. Ta se za chvíli už nemohla ani pohnout. Jen křečovitě tisknula myšce stehna o bok a doufala, že se dostanou z místnosti v jednom kuse. Prchali ke dveřím. Ještě maličký kousíček. Práh pootevřeného východu. Byli venku.

Dopadli do vysoké trávy před domkem, odkud už mohli jen pozorovat, jak se okny, komínem i skulinami ve dveřích dralo na vzduch to fialové nadělení. Jakmile se však pěna

dostala za hranice domu, začala rychle tuhnout. Za pár vteřin se už docela zastavila, jakoby zkameněla.

Značně pocuchaná Applejack se snažila maličkým klacíkem tuhnoucí směs rychle ze zad odloupnout. Když se jí to potom konečně podařilo, obrátila zrak na svého, hluboce oddechujícího myšího společníka. Pozorovala jeho hebkou srst, připadala jí zvláštní.

„Ehm... já,“ řekla nakonec a trochu se začervenala, mluvit s myší ještě nezkoušela. „Teda, nevím, jestli mi rozumíš. Jen... chtěla jsem ti poděkovat.“

Ticho, které po větě následovalo, víc než očekávala. Myš se na ni však dlouze zadívala a přisedla k jejímu boku. To Applejack jako odpověď naprosto postačilo.

„Jsem Applejack,“ pokračovala a všímala si při tom její hlavičky. Jedno ouško měla znatelně našťipnuté, ale už dlouho zahojené. Vzpomněla si na staré časy na farmě, kde se svojí sestřenkou ještě dávaly mazlíčkům jména. Myška jí ouškem až překvapivě věrohodně připomínala jednoho hebkého králíčka z chovu, který mezi plíšky vždy někde cinkavě pobíhal.

„Jak by se ti líbilo, když ti budu říkat pan Jangles?“ usmála se na myš a pozvedla koutky, když spatřila, jak se na ni její nový přítel mile podíval. Přišla blíž, aby mohla pohladit hnědou srst a podržela sedícího myšáka za krkem.

Pak zjistila něco, čemu znovu nemohla uvěřit. Za celou tu dobu si ještě nedokázala povšimnout, že se nad nimi lámal sklonek posledních paprsků slunce. Byl večer. Na podlaze musela bezvládně ležet celý den. Jak je možné, že se za celou dobu nedokázala probudit? Potom zase nechápala, proč jí taková věc překvapovala víc, než skutečnost, že sedí uprostřed lesa velká jako menší myš, se kterou si tam právě povídala. Hluboce povzdechla.

Naposledy si Applejack prohlédla ucpaný domeček. Ať už byla šance nalézt protilék na její velikost jakákoliv, zůstala pohřbená kdesi uvnitř toho neštěstí před nimi. Zadívala se zpět na Janglese. Ten mezitím už pozoroval dlouhou cestičku, vedoucí od nich až ke kraji lesa. Při jejich velikosti to bude klisně zpět na paseku trvat celou věčnost. Sedla si na bobek a začala urputně přemýšlet. Co dál?

„To je ono Janglesi!“ vykřikla po chvilce a obdařila překvapeně vypadajícího myšáka širokým úsměvem. „Musím se vrátit do Ponyvillu, Twilight už určitě bude vědět co dělat!“

Její nadšení se však vytratilo stejně rychle, jako přišlo. Cesta takhle trvala skoro celé dopoledne, jak se teď má ve jménu Celestie vrátit tak daleko a ještě zmenšená? Znovu se chystala posadit. To jí ale myšák zezadu už jemně postrkoval do zátylku. Jeho zpráva se zdála být jasná; vypadalo to, že jí chce s cestou zpátky pomoci. Opět mu pohlédla do světlých očí, uviděla to. Jangles sklonil hřbet a nechal klisnu, aby mu vyšplhala na hnědá záda. Předklonil se a hrábnul drápkem do země. Applejack by přísahala, že ho viděla do hlíny něco napsat. Narovnal dlouhé nožky a vydal se s maličkou klisnou hustým lesem na začátek paseky.

Kmeny stromů se v rostoucím šeru zdály být nekonečné. Cesta k rozcestí ubíhala velice pomalu, ale Applejack nepřipadalo, že by se hnědému myšákovi chtělo odpočívat. Běžel s ní dlouhým úsekem plným spadaneho jehličí a tmavých hrbolů rostoucího mechu, kudy se dostali až k údolí se skalkami a kamením. Co klisně ještě ráno připadalo jen jako větší balvan, byla pro ni teď obří, nezdolatelná skála. Pozorovala prodloužené stíny tmavých keřů, ponořila tvář do Janglesovy měkké srsti a přemýšlela, co se mohlo s vozíkem studených koláčů asi stát a jestli jej někdo přes den neukradl. Na tom ale už nezáleželo. Tuhle zásilku stejně doručit nemůže.

Když dorazili k pasece u cesty, kde si předtím na chvíli Applejack lehla, byla už téměř naprostá tma. Měsíc dávno vystřídal stráž Celestiina slunce a hvězdy protkaná obloha byla to jediné, co jim ještě svítilo na cestu. Rozhodně nemělo cenu ve výpravě pokračovat, zvláště po tom, co začal Applejack svit měsíce pomalu uspávat. Věděla, že si poslední týden zrovna dvakrát neodpočinula, ale že bude po celodenním spánku stále ještě ospalá, opravdu nečekala. Jejím lehkému poklimbávání Jangles odsouhlasil. Zastavil klisně za kamenem uprostřed stále ještě pomačkané trávy a počkal, než mu unavená klisna sleze ze hřbetu.

Odpolední odpočinek jí teď připadal legračně. Místo, kde se ještě ráno rozvalovala, vypadalo najednou jako opuštěný střed pole; kolem nich jen samá vysoká stébla. Netrápila se svojí velikostí, jen ulehla do zmačkané trávy a prohlížela si hvězdné nebe. Věřila, že Twilight už bude vědět co a jak. Usmála se. Všechno bylo tak zvláštní. Jangles ještě jednou obešel okraj obrysu větší verze Applejack a ulehl nedaleko ní. Sledovala ho. Proč jí jen ten chlupáč připadal tak chytrý a vnímavý? Proč jí připadalo, že dokáže porozumět? Pan Jangles, nový přítel.

Ráno druhého dne bylo mnohem chladnější než to předešlé. Applejack se vzbudila o něco dříve. Celestie ještě ani nevyzvedla slunce, když se mladá klisna postavila a rozhlížela kolem. Nebyl to však sen, stála tam, stále docela maličká. Nemohla se za celou noc zbavit pocitu, který jí už k večeru říkal, aby se na cestu dobře připravila. Mrkala kolem sebe, hledajíc svůj myší doprovod. Pan Jangles však nebyl nikde k nalezení. Lehce jí zamrazilo, opustil ji?

Dlouhé a žbluňkavé zamručení rázem stáhlo Applejack žaludek. Chytila se za břicho, aby zjistila, že už poměrně dlouho nic nesnědla. Točila hlavou, jestli by náhodou nespátřila něco k zakousnutí. Nebyla vybíravá, ale že by se v lese měla spokojit s trávou, na to opravdu spoléhat nechtěla. Těkala pohledem po okolí, jednak kvůli něčemu k snědku a také, zda někde poblíž nespátří toho hnědého myšáka. K jejímu překvapení po pár krocích nad hrbolkem mechu uviděla oboje.

Jangles zrovna očichával kola stojícího povozu u cesty. Applejack se hluboce usmála a doběhla vysokým porostem až k chlupaté myši. Jejich pohledy se na moment setkaly, než

obrátili zrak zpět na obří vozík plný jablečných koláčů. Už nebudou sice tak křupavé, zamyslela se Applejack, ale jako snídaně to určitě bohatě vystačí.

„Jak se dostanem nahoru, pane Janglesi?“

Chvilku tiše přemítala nad jejich možnostmi. Pak ji ale přeci jen něco napadlo. Tohle bude chtít trochu té farmářské dovednosti, která Applejack po letech mezi skotem určitě nechyběla. Myšák sledoval, jak klisna běhala od stébla k stéblu, vždy jej u kořene ukousnula a hodila na rostoucí hromádku před cestu. Když byla hotová, začala to všechno svazovat dohromady, hezky konec k začátku a začátek ke konci. Netrvalo dlouho a mohla si hezké provizorní lano přehodit přes rameno.

„Oukej, snad to bude dost dlouhý,“ ušklíbła se. „Teď sledujte Janglesi, takhle to děláme u nás v Apple Sweet Acres.“

Klepla zepředu do klobouku, aby se jí lem hezky posunul až na zátylek a uchopila v zubech konec lana. Zamžourala na zadní stěnu prken vozu, roztočila svázaný konec lasa a vyhodila jej vysoko nad hlavu. Smyčka se zachytila o malý kolíček u strany, který stěnu držel ve vodorovné poloze. Trochu se klisna zapotila, jak se jej lomcováním snažila donutit vypadnout. Nakonec se jí to přeci jen podařilo. Stěna se přetočila a na zem dopadla zdobená přepravka s jedním jablečným koláčem. Překvapeně pozorovala zbytek nákladu, který zůstával na svém místě. Asi by příště neměla trávit tolik času jeho přerovnáváním. Ale nevádí, jednoho koláče, který oba neměli ani šanci najednou sníst se přeci jen zmocnili.

Applejack usedla vedle tmavého kraje zákusku a odlomila si značnou část snídaně. Jangles se ovšem také nenechal pobízet; s chutí se do jednoho šťavnatého kousku ihned zakousl. Byl vynikající a lahodný, jinak si jej ani Applejack nepamatovala. Přežvýkávala silné sousto a myslela přitom na své sourozence a bábi Smithovou. Měla být nejdéle k večeru doma, nebudou se strachovat? A jak dlouho jim cesta bude trvat? Z toho zase tak dobrý pocit neměla.

Když byli s vydatnou snídaní hotoví, napadlo Applejack těch pár kusů, které by unesli, do něčeho zabalit a vzít s sebou. Uhryzala stonek listu malé rostlinky, naplnila jej maličkými kousky koláče a zabalila vše do úhledného balíku. Pak sebrala jeden ze stvolů, co na výrobu lana už nepoužila a uvázala si svačinu na záda. Poskočením otestovala, zda je uzel dostatečně pevný na přepravu a spokojeně hleděla zpátky na myšáka.

„Připraven vyrazit?“ zavřela oči a mile naklonila hlavu, když mu věnovala široký úsměv. Věděla, že jí nic nedluží a může kdykoliv odejít, jenže zůstával s ní.

Vylezla mu na hřbet, svinula zuzlené laso do malé smyčky a připevnila si ho na popruh se svačinou. Jemně klepla kopýtkem do boku jeho pasu a vydali se pasekou směrem k soutěsce vzdáleného údolí.

I když se zdál být Janglesův směr téměř vždy správný, musela jeho kličkováním mezi pařezy Applejack postrčením trochu vypomoci. Byla na to zvyklá, dělala to s maximální opatrností a velice schopně, takže se zanedlouho přiblížili ke smrkovému lesíku za polem. Odtud už to ke skalám nebylo daleko.

Pronikli mezi jehličnaté velikány a zamířili rovnou na druhý konec hlubokého lesa. Míjeli několik, na pohled jedovatých hub, ze kterých by si klisna mohla klidně zhotovit i větší slunečník, když najednou začala dvojčlenná výprava čelit zvláštnímu, rychle se přibližujícímu zvuku. Byly to spíš rány doprovázené malými otřesy. Applejack pozvedla hlavu. Silný vítr neustával s lomcováním špic vysokých stromů a nakláněl jejich koruny daleko od místa kmene. Několik jehliček dopadlo Applejack na předek klobouku a konec čumáčku. Započalo velice podezřelé ticho, nic už neslyšely. Ne nadlouho.

S hlasitým úderem dopadla těsně vedle nich jako bomba velká, rozevřená šiška. Potom hned další a další, už jich bylo šest. Přidávaly se i ostatní stromy. Prásk. Za moment jehličnaté nebe bombardovalo zem nespočtem hnědých skořápek. Nárazy neustávaly a rána do hlavy mohla být i smrtelná. Applejack jen sledovala padající zkázu, zběsile s myšákem kličkovala mezi ostrými hroty spadáných šišek a vyhýbala se těm, které se na ně stromy snažily metat. Rychleji snad Jangles ani běžet nemohl, mrskal předníma nohama tak silně, že se s nimi několikrát dotknul i zadních. Hnali se vstříc světlu na konci. Vyskočili z menšího výklenku na hranicích lesa a skutáleli se z převisu až na hlínu pod ním. Zvládnuli to.

„Jo, v pohodě?“ sledovala klisna zadýchaného chlupáče. Jangles se postavil zpět na nohy a slabě zapištěl. Ulevilo se jí. Pak se pobaveně zakuckala, když si představila, jak by asi vypadal příběh o Applejack, která skončila ležet pod hromadou šišek. Chvilku tam oba jen tak postávali a prohlíželi si krajinu.

Myšák však už dál čekat nechtěl. Pokrčil nožky a sledoval Applejack přejíždět pohledem přes soutěsku zpátky k lesu. Naskočila, když si jeho nedočkavého mrkání povšimnula. Pokračovali mezi skály.

Jestli se Applejack zdály být balvany z minula obrovské, na skalky, které jejich cesta teď omývala, koukala s otevřenou pusou. Nic tak vysokého ještě neviděla. Připadalo jí to neskutečné, skoro jako z nějaké pohádky. Oči by si nad tím vykroutila. Tedy zprvu. Po chvilce monotónního běhání mezi stejnou scénérií studených zdí už byl pohled nanejvýš nudný. Nebylo mnoho způsobů a cest, kudy se dalo soutěskou rychle dostat na druhou stranu kraje; jedna z nich se kroutila vysoko nad skálou a po té druhé právě běželi. Uběhla hodina, možná dvě. Střídali běh s chůzí a fakt, že Applejack nechtěla, aby ji celou dobu myšák vezl, je odděleně akorát zpomaloval. Vytrvali.

Čas rychle plynul a těm dvěma zrovna moc nenahrával. Když už si klisna myslela, že náruč těch dlouhých, šedivých skal nikdy neskončí, dostali se k zatáčce, kde obě strany začaly prudce ustupovat. Hlasitě oddechla, mrkla na Janglese a nechala ho odpočívat.

Něco však bylo špatně. Nejprve si myslela, že pole před nimi vypadalo jinak jen kvůli její velikosti, jenže čím déle se rozhlížela, tím více jí kraj připadal cizí. Mohli snad někde špatně odbočit? Jestli mezi skálou minuli skryté rozcestí, opravdu netušila. Nepropadala však nářku, až se dostanou za pole, určitě už bude vědět, kudy kam. Chvilku počkala, než se hnědý myšák vzpamatuje, naskočila mu na hřbet a pokračovali dál zoraným polem.

Byli už za půlkou, když je oba vylekalo silné zahřmění. Vzhlíželi k obloze plné mračen. Pegasové museli na dnešní odpoledne přichystat pořádný liják, což byla pro Applejack opravdu špatná zpráva. Na druhou stranu si díky tomu uvědomovala, že od nějakého města nemohou být zase tak daleko. První kapky si však už našly cestu na zem.

Když klisna nasměrovala Janglese k prvnímu převisu kopce za polem, kde vklouznuli pod bezpečí nakloněného balvanu v úpatí, spustil se ohromný slejvák. Blesky trhaly svým rozpětím tmavě šedou barvu oblohy a hrom nutil Applejack vystrašeně tisknout hlavu do Janglesovy hnědé srsti. Pozorovali silný déšť. Kapky cinkavě dopadaly na listy před polem a stékalý kolem jejich úkrytu dolů pod kopec. V tomhle pokračovat nemohou, musejí počkat.

Střídavě koukali na sebe a zase ven do deštivého odpoledne. Seděli tam snad celou věčnost. Jangles častokrát jen mlčky přešlapoval udusanou hlínu a Applejack si ani netroufala odhadnout, jak dlouho tam ještě v tichosti budu pozorovat to bouřlivé nebe. Se svěřenou pusou tupě zírala na trávu před nimi. Lehla si na záda.

Když už se o ni ve vzniklém dusnu pokoušely mrákoty, zvučné dopadání kapek a žbluňkání maličkého potůčku začalo pomalu ustupovat. Prudce se posadila a vyběhla před úkryt. Všechno bylo značně promočené. Všimla si, jak začaly nyní již bílá a vypršená oblaka pomalu mizet.

Zahleděla se na děravou oblohu. Mezi několika malými skulinkami, kudy po lijáku prosvítaly první paprsky slunce, spatřila Applejack malou skupinu zaměstnaných pegasů. Překvapeně zamrkala na místo, kde něco velice rychlého rozehnalo hned celý kus světlých oblaků. Nejprve si myslela, že se jen na obloze po dešti rozvalila duha, než se barevná šmouha zastavila a odhalila světle modré tělo klisny s barevnou, rozcuchanou hřívou.

„Rainbow! Hej Rainbow! RAINBOW DASH!“ volala Applejack marně. Její slabý hlásek nemohl nikdo slyšet, obzvláště v případě, kdy se všichni vznášeli vysoko nad zemí. Sednula si na bobek a našťavaně pozorovala, jak její kamarádka zmizela za kopcem. Nadechla se.

„Budem muset prostě pěšky, pane Janglesi,“ obrátila oči na myšáka smutně. Ten ještě očichal místo pod kamenem, kde končila suchá půda a nechal klisnu znovu nasednout. Pokračovali ve výpravě směrem za louku, kam se Rainbow ve svém spěchu vydala naposledy.

Několik dalších úseků se Applejack snažila Janglese taktně navést co možná nejméně provlhlym terénem, promočení a zablácení jeho chomáčů na břicho však zabránit nedokázala. Pod strání na ně však čekalo další nemilé překvapení. Po vydatném dešti stoupla místní

hladina menšího potůčku nad okraje svého koryta téměř o dvojnásobek. Čelili proudu rozbouřené řeky, která kvůli jejích poměrům vypadala jako nezdolatelne peřeje. Applejack vyjeveně točila hlavou do stran. Oba konce rozšířeného potoka sahaly až někam za okraj horizontu. Jiná cesta nebyla, museli se nějak přes silný proud dostat.

„Hele!“ ukázala po chvilce ticha kopýtkem do stínu osamělého buku na hranicích podemletého břehu. „Tudy.“

Lehce nechala Janglese seskákat po krajích zabořených oblázků pod stráž, odkud došli až k místu, kam tak prudce ukázala. Stáli před úzkou, vysutou lávkou. Vypadala velice opotřebovaně a kluzce. Několik uhnílych prken už zanechalo svůj otisk jen jako špatně vykousnutá díra a na ty zbylé se raději ani neopovážila zahledět.

„Pudeme pěkně za sebou po tom nejstabilnějším prkně tady uprostřed,“ vysvětlovala Janglesovi svůj plán. „Hlavně pomalu.“

Podupala přední nohou o kraj prkna, držící ostatní části pohromadě. Podívala se na myšáka, který ji pohled vrátil a srozumitelně přivřel oči. Skočila kupředu. Vše jí připadalo v pořádku. Nakláněla se nad díry v rozmáčeném dřevě. Při pádu by je proud jistě smetl jako zrnko písku. Tiše polkla. Vykročila. Postupovali podle jejího návrhu. Naslouchajíce hučící vodě cupitali po stabilním prkně na druhou stranu řeky. Už jenom pár kroků.

Když se blížili konci, uslyšela Applejack smýkavé zavravorání a hlasitou ránu, která s celou lávkou lehce pohodila do stran. Prudce se otočila. Jangles musel na kluzkém povrchu rychle ztratit rovnováhu. Chytil se jednou nohou uhnílého kraje prkna, jak tam visel nad rozbouřenou řekou. Applejack poskočil žaludek. Přispěchala ke hraně, jak nejrychleji to jen dokázala, myšáka však vytáhnout nemohla, byl neuvěřitelně těžký. Neměla dost síly. Nezvládne to?

Chytala ho za konec nohy a hlavu. Čím více se však snažila zatáhnout, tím rychleji podlamovala kraje uhnílého prkna. Zapraskání a vrzavé vylomení kousku dřeva nechalo myšáka napospas vysokému pádu do ledové vody. Applejack spolknula srdce. Na nic však nečekala, její bravurní reflexy už dávno roztočily stéblové lano. Hlasité svištění semknulo ve smyčce Janglesovu šíji a než se stačilo celé napnout, uvázala rychlostí blesku druhý konec za vyčnívající odštěpek v díře prkna. Oba dva zavřeli oči. Žblunknutí se nekonalo.

Znovu naklonila hlavu nad okraj lávky, odkud uviděla vystrašeného myšáka trhavě pokupovat nožkami. Hluboce si oddechla. Vzala do kopýtek uzlík lana, zavěšeného přes hranu a začala jej rozhoupávat. Chtěla se pokusit vysvětlit Janglesovi, aby dělal to samé, ke svému překvapení však zjistila, že myšák už dávno jejímu snažení porozuměl a snažil se ze všech sil váhu těla rozhoupat. Jednou, dvakrát, třikrát. Při posledním výšvihu doletěl až nad vyvýšený kraj břehu. Applejack si toho všimnula. Ve stejný moment, kdy začal ztrácet setrvačnost, překousla jediným hryzem lano. Jangles se svalil do trávy a několik dalších momentů tam jen vyjeveně ležel.

Applejack přeběhla poslední úsek lávky a poklekla u funícího myšáka. Vyprostila ho z utažené smyčky, zahleděla se mu do očí a objala jeho hnědý krk. Myslela si, že ho ztratí. Nikdy se necítila tak dojatá, jako v momentě, kdy se k ní Jangles vděčně přiklonil. Co by si bez něho jen počala. Leželi spolu v té mokré trávě. Bylo jí to jedno. Hlavně, že jsou oba v pořádku.

Za pár okamžiků se vzduch prudce ochladil. Jak vítr omýval jejich promočená tělíčka, začala se Applejack znatelně třást. Jangles si toho všiml, chtěl ji zkusit svoji srstí trochu zahřát, jenže ani on na tom nebyl o moc lépe. Takhle to dlouho nevydrží.

„Musíme se někde zahřát, pane Janglesi,“ řekla nakonec zakřiknutě a zvedla svá, stále se třesoucí stehna. V panáčku si prohlížela okolní krajinu. Cesta od lávky vypadala poměrně suše, takže ji napadlo, že se pokusí trošičku zahřát během. Kývnula na Janglese a rozběhli se vstříc kamínkům té prašné pěšiny. Pospíchali, neloudali se.

V běhu oba vytrvali značný kus. Zbytek odpoledne jim po dlouhé cestičce utekl rychleji, než Applejack čekala. Slunce přestávalo pomalu svítit, stíny se prodloužily až na několik sáhů a studený vítr už promrzlou dvojici téměř srážel na kolena. Připraveni na odpočinek, zastavili kroky u začátku malého lesíku pod kopcem. Hlína zde byla suchá a udusaná, ideální místo kde složit hlavu. Chvilku ještě počkali.

Applejack začala shromažďovat co možná nejsušší kousky roští, jaké jen dokázala najít. Jangles se k jejímu shonu přidal. Když se pak klisně malý ohýnek podařilo broušením ostrých kamínků o hranu podkovy zažehnout, jak jí to Big Macintosh jednou při kempování naučil, byl už tmavý večer. Plamen krásně hřál, přisedli společně k jeho žáru a sledovali mihotající světélka a stíny, které neustával vrhat do okolí. Konečně se jim podařilo dočista usušit. Naslouchali praskání dřeva. Applejack pak napadlo trochu přihřát ty kousky koláče, které s sebou tahala v listovém balíčku, zavěšeném na zádech. Jako večere to muselo stačit. Vůně byla ohromující. Pochutnali si vskutku znamenitě.

Jangles už jemně pochrupeval, když Applejack stále ještě píchala klacíkem do tlumeného ohniště. Necítila se unavená, dlouho jen pozorovala rudý plamen, dokud se jeho zářivý obrys úplně nevytratil. Lehla si na záda a zamrkala na hvězdnou oblohu. Ticho, které jen na několik okamžiků občas protnulo vzdálené cvrlikání kobylek, bylo neskutečné. Zakryla si kloboukem oči. Přemítání o věcech, které dnes zažila, jí nakonec usnout pomohlo.

Bylo už celkem pozdě ráno, když mladou klisnu vytrhl z jejího klidného chrupání přibližující se zvuk, jakoby někdo prolézal křoví za stromem. Vyskočila na nohy a došla až k malým větvičkám za roštím. Rozhlížela se kolem. Stála tam však sama.

„Pa-pane Janglesi?“ zvolala směrem, odkud podivné chrastění vycházelo. „Jste v pořádku?“

Nebyl to však její milý snědý myšák, kdo ta zvučná slova vyslyšel. Když zahlédla, kdo je zodpovědný za vzniklý rámus, chtěla bez váhání svůj omyl napravit. Před Applejack narovnal své dlouhé tělo velký had se strastiplným, klikatým vzorem na kůži. Zmije. A vypadala hladově. Strach zalil Applejack zelené oči, zatímco beznohá návštěva v těch svých uviděla pouze chutné sousto. Klisna zahrabala do suché půdy, když se snažila rychle otočit a uprchnout. Podjela jí však noha, takže jen hekavě dopadla na zem a snažila se z jejího dosahu alespoň mizivě odplazit. Zmije na nic nečekala, odkryla smrtelný stisk svých jedovatých zubů a okamžitě vyrazila proti Applejack.

První z kousanců klisna hbitě vykryla a kopnula syčícího hada do nosu, čímž ho pořádně naštvála, ale alespoň získala trochu času. Přetočila se na břicho a skočila k ohništi pro jeden ze špičatých klacků, chtěla vstát, jenže to už zakřičela pálivou bolestí. Zmije se zakousnula do její zadní nohy, těsně nad kopýtkem. Bylo to nesnesitelné, Applejack až příliš jasně pocítila, jak se jí v noze začal pomalu rozlévat jed. Přeměnila výraz v obličeji z bezmezného strachu na zuřivou nenávist. Semknula z obou stran špičatý bodák klacku a vši silou ho hadovi zarazila do krku. Zmije sípavě zasyčela, vypustila Applejack ze svého sevření a začala máchat hranatou hlavou do všech stran. Za moment se rychle ztratila v křoví za stromem, odkud přišla.

Klisna dopadla na záda a prudce oddechovala. Prohlížela si přitom bolavou nohu; rána nevypadala hluboce, ale slině krvácela, čemuž musela zabránit. Utrhla několik menších listů a pomocí stébla, které si celou dobu nosila kolem krku, zhotovila kolem nohy vrstvu, sloužící jako obinadlo. Silně ji brněla, cítila, jak v ní ztrácí cit, snažila se ji rozhýbat, ale jed byl příliš silný.

Když si pod záhybem přiškrtla koleno, aby utlumila tok krve, přispěchal k jejímu boku snědý myšák, co uslyšel křik, a začal bolestivé zranění strastiplně očichávat.

„Musíme spěchat, pane Janglesi,“ zatnula zuby, když mu vylezla na záda. „S tím dlouho nevydržím.“

Nechala svůj hnědý klobouk viset na krku, přehodila si přes hlavu stéblové laso a opřela těžknoucí hlavu do Janglesových hnědých chomáčů srsti. Rozběhl se za kopec, jak nejrychleji to jen dokázal. Dvojice mýjela mihotavé obrazy stromů a rostlin, po stráni dolů a znovu nahoru, závodili se samotným časem. Myšák se s klisnou dostal až na otevřenou louku.

Dostávali se k něčemu, co by Applejack poznala jen podle toho strašlivého vzhledu. Everfree forrest, nebezpečné místo plné nebezpečných věcí. Strnula, věděla však, že k Ponyvillu už to nemají daleko. Utrousila nepatrný úsměv a prohlížela si koruny stromů té záhadné bažiny. Louka byla však ještě dlouhá.

Když už si myslela, že mají vyhráno, uslyšela k jejímu nářku podezřele povědomý zvuk ptačího, povzneseně protáhlého vysokého skřeku. Přetočila se čelem k Janglesově šedému

ocásku a zjistila, že je už nějakou dobu pronásledují dva nasupení sokolové. To, že jedí myši, nebyla velká novinka, ale co takhle hned celý poník?

„Dejte mi svátek potvory,“ házela po nich našťvané pohledy. Podívala na vyděšeného Janglese a zakroutila hlavou. Tak to teda ne, myslela si v duchu, nedorazili sme tak daleko, aby nás zastavil nějaký otrhaný vrabčák. „Nepřibližuj se bestie! Varuju tě!“

To už ale jeden z nich prudce zamáchal rozpětím křídel a vzal to střemhlav k zemi. Applejack se přetočila zpět, opřela břicho o srst a provedla s myšákem malou smyčku. Vyhnuli se útoku. Následoval ho však druhý sokol, opisoval podélně tvar louky, odkud čekal na vhodnou příležitost k lovu. Tu zahlédl, když klisna přestala s Janglesem zběsile lomcovat do stran.

Applejack se znovu na poskakujícím hřbetě pomalu otočila, stisknula v zubech svázané lano a sledovala sokola přilétat. Když se dostal do bezprostřední vzdálenosti, hodila mu smyčku kolem zobáku a zatáhla. Položila svoji hlavu na tu Janglesovu, takže se oba přikrčili, a v momentě, kdy pařáty zmateného ptáka míjely jejich úroveň, přivázala druhý konec lana k jednomu z napřážených drápů. Vlastním zápolením si pak uzel ještě více stáhl a hrubě dopadl do hlíny.

První sokol se však svého oběda vzdát nehodlal. Vrátil se na svoji původní pozici, připraven manévr ještě napodruhé zopakovat. Applejack se točila hlava. Udělalo se jí velice zle a rozmazaný obraz přibližujícího se sokola nedokázala ani pořádně zaostřit. Necítila nohy.

„Jedeš, nemravo!“ ozval se vzápětí slabý, ale velice našťvaný hlásek, který Applejack ihned poznala. „Že se nestydíš ubližovat maličké, vystrašené myšce, ať už tě tu nevidím!“

V posledních zbytcích sil zamžourala klisna na žlutého pegase, který je oba v kopýtku vyzvedl nad zem.

„Flutt-flutter,“ snažila se Applejack vysoukat z pusy.

„Applejack?!“

To už ale všechno kolem upadlo to naprosté tmy hlubokého bezvědomí. Ticho.

Applejack otevřela oči, ležela ve vyhřáté posteli se studeným obvazem na čele. Místnost se s ní stále ještě nepatrně točila. Bolest ani brnění však už necítila, noha nepálila. Celá zpocená se pomalu otočila na bok, kde jí pohled ke stolku velice překvapil. Na židli vedle ní seděl někdo naprosto neznámý. Toho hnědého poníka určitě ještě nikdy neviděla a přitom si byla určitě jistá, že jej zná. Co se to u Celestie děje?

„Jsem mrtvá?“ zeptala se pak vážně, jen aby se jí dostalo pobaveného smíchu.

„Nejsi mrtvá moje milá Applejack,“ usmíval se na ni poník zvědavě. „Budeš v pořádku, akorát si teď ještě chvilku poležíš.“

Pak uslyšela další hlas, který ji ale už tolik nepřekvapoval. Po schodech přiběhla k posteli růžová klisna s ocáskem načechraným a barevným jako cukrová vata.

„Hej Pinkie,“ zdravila Applejack poskakující klisnu a sledovala, jak se jí pusa ještě nezastavila. Slova však šly nějak mimo ní, neposlouchala, unaveně bloudila pohledem kolem. Byli uvnitř knihovny Twilight Sparkle, ležela v její posteli a zvědavě pokukovala po místnosti. Oči se jí opět zastavily až u sedícího hřebce.

„Eh... a vy jste?“

Hnědý poník se znovu široce usmál. Když si všimnula hrany jeho naštípnutého ouška, věděla odpověď na svou otázku ještě dřív, než vůbec stačil promluvit.

„Jmenuji se Herb,“ přivřel laskavě oči. „Ale jestli chceš, můžeš mi klidně říkat pan Jangles.“

„To, to přece nedává... smysl, jak...“ hledala klisna marně slova, kterými by větu dokončila, než ji její přítel pozvednutím kopýtka přerušil.

„Smysl to možná nedává, ale to ještě neznamená, že se to nedá vysvětlit,“ řekl znenadání milým tónem vyrovnaný hlas. Pinkie Pie ustoupila stranou a uvolnila cestu přicházející princezně, za kterou se lehce krčila usměvavá Fluttershy.

„Twilight, ty, ty jsi to zvládnula!“ zaradovala se Applejack a obdařila okamžitě obě klisny širokým úsměvem.

„Nejenže zvládnula,“ pokračovala Twilight. „Kouzlo, které tě přivedlo do normálu, mělo účinek i na tvůj doprovod. Ukázalo se, že ta malá myš byl ve skutečnosti Herb, který měl nehodu, podobnou té tvé,“ dořekla a trochu ustaraně pohlédla na hřebce u postele.

„Hehe, jo, moc se omlouvám, že tě ta moje potíž stála všechnu tuhle nepříjemnost,“ podrbal se nervózně na zátylku. „Odpustíš mi někdy?“

Místo slov se však dočkal hlubokého objetí. Applejack ho ještě další minutu odmítala pustit a když s ním pak byla hotova, začala velmi dlouhý rozhovor. Pověděla kamarádkám o zmíji, řece i cestě od lesa k lesu. O dlouhých lukách a pasekách. Řekla jim s Herbem úplně o všem, co společně ty dny zažili.

Takový byl příběh naší Applejack a pana Janglese, kteří spolu sdíleli příběh malých srdcí v objetí velkého dobrodružství. Ti dva se pak už nikdy neviděli, ale na jejich společnou cestu nebezpečnou krajinou budou určitě až do konce svých dnů s úsměvem vzpomínat.